

A KORMÁNY HELYÉNYVALÓ SZEREPE

Ezra Taft Benson

Fordítás: Hevesi Noémi, 2011

A magyar nyelvű fordítás Reed Benson írásos engedélyével történt.
A fordítás részének vagy egészének bármilyen formában történő felhasználása kizárólag
a fordító írásos engedélyével történhet.

A KORMÁNY HELYÉNVALÓ SZEREPE

A Tiszteletre Méltó

Ezra Taft Benson

Korábbi Agrárminiszter

A közéletben szereplő embereket gyakran megkérlik, hogy véleményt nyilvánítsanak kormányjavaslatok és –projektek miriádjairól. „Mit gondol a TVA-ról?” „Mi a véleménye az egészségbiztosításról?” „Mik a gondolatai a városfejlesztésről?” A lista végtelen. Túl gyakran fordul elő, hogy az ezekre a kérdésekre adott válaszokat, úgy tűnik, hogy nem szilárd alapelvekre fektetik, hanem az adott kormányprogram népszerűségére. Ritkán fordul elő, hogy az emberek hajlandóak ellenezni egy népszerű programot, ha ők maguk is népszerűsége kívánnak szert tenni, főleg amikor választásokon indulnak.

A kormányzást szilárd alapelvekre kell fektetni

A napjaink politikai kérdéseire való efféle hozzáállás csak zűrzavarhoz és jogalkotási káoszhoz vezet. Az ilyen természetű döntéseket alapvető *elvekre* kell fektetni, és azok szerint kell megítélni a kormány helyénvaló szerepét. Ha az alapelvek helyesek, akkor bármilyen javaslattal kapcsolatban bizalommal lehet őket alkalmazni:

„Nincsenek-e valójában egyetemes alapelvek, amelyekre hivatkozva minden ügy megoldható, legyen a társadalom mechanikai felépítése egyszerű vagy összetett? Nekem úgy tűnik, hogy enyhíthetnénk a legtöbb zavartságunkon, amelyek annyira felkavarnak és nyugtalanítanak bennünket, azáltal, hogy az egyes helyzeteket annak az egyszerű tesztnek vetjük alá, hogy azok jók-e vagy rosszak. A jó és a rossz mint erkölcsi elvek nem változnak. Alkalmazható és megbízható meghatározók, legyen a helyzet, amellyel foglalkozunk, egyszerű vagy komplikált. *Minden kérdésre van egy jó és egy rossz válasz, amelyre megoldást kell találnunk.*” (Albert E. Bowen: *Próféták, Alapelvek és Nemzeti Túlélés*, 21-22. o.)

A politikai opportunistával ellentétben az igaz államférfi az elveket nagyobbra becsüli a népszerűségénél, és azon munkálkodik, hogy népszerűséget szerezzen azoknak a politikai alapelveknek, amelyek bölcssek és igazak.

A kormány megfelelő szerepe

Szeretném világosan, pontosan és egyértelműen felvázolni azokat a politikai alapelveket, amelyekben én hiszek. Ezek azok az iránymutatók, amelyek meghatározzák, most és a jövőben, minden belügyi kormányjavaslattal és –projekttel kapcsolatos állásfoglalásomat és tevékenységemet. Ezek azok az alapelvek, amelyek a véleményem szerint kinyilvánítják a kormány megfelelő szerepét a nemzet belügyeiben.

Hisze[m] azt, hogy a kormányokat Isten rendelte az emberek javára, és hogy az azokkal kapcsolatos cselekedeteikért őket teszi felelőssé, legyen az akár a társadalom javát és biztonságát célzó törvényhozás, akár azok végrehajtása.

Hisze[m] azt, hogy egy kormány sem maradhat fenn békességben anélkül, hogy olyan törvényeket hozzon és meg is védelmezzon, amelyek minden egyén számára biztosítják a lelkiismereti szabadságot, a tulajdonjogot és a tulajdon felett való rendelkezést, és az élet megvédéséhez való jogot.

Hisze[m] azt, hogy minden ember kötelessége, hogy támogassa és védelmezzon annak az országnak a kormányát, ahol él, mindaddig, amíg a veleszületett és elidegeníthetetlen jogait annak a kormánynak a törvényei védelmezik; hogy zendülés vagy lázadás az így védelmezett polgárhoz nem méltó, és ezért megfelelően büntetendő; hogy minden kormánynak joga van olyan törvényeket hozni, amelyek az ő megítélésük szerint leginkább biztosítják a közösség érdekeit, ugyanakkor azonban szentnek tartják a lelkiismeret szabadságát (T&Sz 134:1,2,5).

A kormány legfontosabb funkciója

Általánosan elfogadott tény az, hogy a kormány egyetlen legfontosabb funkciója az, hogy védelmezzon az egyes állampolgárok jogait és szabadságát. De melyek ezek a jogok? És honnan származnak? Amíg ezekre a kérdésekre választ nem találunk, kevés eshetősége van annak, hogy megfelelő módon meghatározzuk azt, hogy a kormány *hogyan* tudná őket a legjobban megvédelmezni. Thomas Paine az amerikai szabadságharc idejéből így magyarázta:

„A jogok nem egy ember ajándéka a másoknak, sem pedig az emberek egy osztályának az ajándéka egy másoknak [...] Lehetetlen a jogok eredetét máshol találni, mint az ember eredetében; ebből az következik, hogy a jogok az emberhez tartoznak a létezéséből kifolyólag, és ezért minden emberé egyenlő” (P.A.N.T., 134. o.).

A nagyszerű Thomas Jefferson ezt kérdezte:

„Biztonságban tudhatjuk-e a nemzet szabadságát, ha elmozdítjuk az egyetlen biztos alapját, méghozzá azt az emberek értelmében való meggyőződést, hogy ez a szabadság Isten ajándéka? És hogy azt nem lehet megsérteni, csak az Ő haragját kivíva?” (Munkássága 8:404; P.A.N.T., 141. o.)

A piramis talapzatánál kezdve gondoljuk át először azoknak a szabadságoknak az eredetét, amelyet mi emberi jogoknak nevezünk. Csak két lehetséges forrásuk van. Vagy csak *Isten adta* jogok léteznek mint az Isteni Terv részei, vagy a *kormány adományozza* a politikai terv részeként. Az értelem, a szükség, a hagyomány és vallási meggyőzések mind arra a következtetésre vezetnek engem, hogy a jogok isteni eredetét fogadjam el. Ha elfogadjuk azt az érvelést, hogy az emberi jogokat a kormány adományozza, akkor hajlandóaknak kell lennünk elfogadni a következményét is, miszerint a kormány meg is tagadhatja őket. Én részemről ezt soha nem fogom elfogadni. Ahogy a francia politikus-

közgazdász, Frederic Bastiat, olyan velősen megfogalmazta: „Élet, szabadság és tulajdon nem csupán azért léteznek, mert az ember törvényt hozott. Ellenkezőleg, a tény az, hogy élet, szabadság és tulajdon már azelőtt léteztek, és arra készítették az embert, hogy törvényt hozzon.” (A JOG, 6.o.)

Az egyház és az állam elválasztásának igazi értelme

Támogatom az egyház és az állam elválasztásának a tanát, ahogy a hagyományos értelmezés szerint az megakadályozza egy hivatalos nemzeti vallás létrehozatalát. De ellenzem az egyház és az állam leválasztásának tanát, ahogy az jelenleg van értelmezve, amely elválasztja a kormányt Isten bármilyen fajta elismerésétől. E jelenlegi irányzat egy potenciálisan halálos ütést mér a jogaink isteni eredetének fogalmára, és megnyitja a kaput egy jövőbeli önkényuralom előtt. Ha az amerikaiak valaha is elhiszik majd azt, hogy a jogait és szabadságaikat politikusok és bürokraták állapítják meg, akkor megszűnnek hordozni atyáik büszke örökségét, és a mestereik előtt megalázkodva fognak szívességért és jutalomért esedezni—ami visszaesést jelent a sötét középkor feudális rendszerébe. Mindig emlékeznünk kell Thomas Jefferson szavaira, amelyek a Függetlenségi Nyilatkozatban találhatóak:

„Mi ezeket az Igazságokat magától értetődőnek tartjuk, hogy minden Ember egyenlőnek teremtett, hogy a Teremtőjük által bizonyos elidegeníthetetlen jogokkal lettek felruházva, hogy ezek között van az Élet, a Szabadság és a Boldogságra való törekvés—Hogy ezeket a jogokat megvédjék, Kormányok lettek az Emberek között megszervezve, amelyek az igazságos Hatalmukat a Kormányozottak Beleegyezésével kapják.” (P.A.N.T., 519.o.)

Mivel Isten az embert bizonyos elidegeníthetetlen jogokkal teremtette, az ember pedig megteremtette a kormányt, hogy az segítsen védelmezni és biztosítani ezeket a jogokat, ebből az következik, hogy az ember felsőbbrendű a teremtménynél, amelyet ő teremtett. Az ember felsőbbrendű a kormánynál, és afelett mester kell, hogy maradjon, nem pedig ellenkezőképp. Még a nemistenhívő is méltányolni tudja ennek a kapcsolatnak a logikáját.

A kormányzati hatalom forrása

Egy pillanatra félretéve a jogok isteni eredetének kérdését, az egyértelmű, hogy a kormány nem más, mint az állampolgárok egy viszonylag kis csoportja, akiket mi, a többiek bizonyos értelemben felvettünk, hogy egyes feladatokat ellássanak, és teljesítsenek bizonyos kötelességeket, amelyekkel felhatalmazták őket. Amellett szól az érvelés, hogy magának a kormánynak nincs vele született hatalma vagy privilégiuma, hogy bármit is megtegyen. A felhatalmazásának és hatalmának egyetlen forrása a néptől jön, akik megalapították. Ezt az Egyesült Államok Alkotmányának Előszava világosan tükrözi, amely ezt mondja:

„**MI, A NÉP**... elrendeljük és megalapítjuk ezt az Amerikai Egyesült Államok Alkotmányát.”

Fontos figyelembe venni, hogy a nép, aki a kormányát megalapította, csak olyan hatalmat adhat annak a kormánynak, amelyet eredetileg ő maga is birtokol. Egyértelmű, hogy olyasmit nem adhatnak, amellyel nem rendelkeznek. Így tehát a kérdés az: Milyen hatalommal rendelkezik megfelelően minden egyén bármilyen szervezett kormányzati forma távollétében és annak létrehozását megelőzően? Ez egy hipotetikus kérdés? Igen, valóban! De ez egy olyan kérdés, amely létfontosságú azoknak az alapelveknek a megértéséhez, amelyek a kormány megfelelő működésének alapjául szolgálnak.

Természetesen, ahogy James Madison, akit néha az Alkotmány Atyjának is neveznek, mondta: „Ha az emberek angyalok lennének, nem lenne szükség kormányra. Ha angyalok kormányoznák az embereket, sem külső, sem belső kormányfelügyeletre nem lenne szükséges” (*A Federalista*, 51. sz.).

Természetes jogok

Egy kezdetleges államban semmi kétség nem lenne afelől, hogy minden embernek joga lenne erőt alkalmazni, ha szükséges, hogy megvédje önmagát testi fenyegetéstől, a munkája gyümölcsét a lopástól, és a másik által való rabszolgaságba döntésétől. Ezt az elvet Bastiat világosan megmagyarázta:

„Mindannyiunknak természetes joga van ahhoz—Istentől—hogy megvédjük a személyünket, a szabadságunkat és a tulajdonunkat. Ezek az élet három alapvető követelményei, és az egyik megőrzése teljes mértékben függ a másik kettő megőrzésétől. Mert mik a képességeink, ha nem az egyéniségünk kiterjesztése? És mi a tulajdon, ha nem a képességeink kiterjesztése? (A JOG, 6.o.)

Valóban, a korai pionírok sok időt és energiát fektettek ennek a háromnak a megtételébe—megvédeni önmagukat, a tulajdonukat és a szabadságukat—ott, amelyet jogosan a „Törvénytelen Nyugatnak” hívtak. Ahhoz, hogy az ember boldoguljon, nem teheti meg azt, hogy az idejét azzal töltsse, hogy állandóan a családját, a földjét és a tulajdonát védelmezze támadás és lopás ellen, ezért összeáll a szomszédjaival, és felvesz egy seriffet. Ebben a pillanatban egy kormány születik. Az egyéni polgárok a seriffnek delegálják az önmaguk védelmére való vitathatatlan jogukat. Most már a seriff teszi azt helyettük, amelyhez ő maguknak volt joguk—semmi mást. Idézet Bastiattól:

„Ha egy embernek joga van megvédeni—még ha erővel is—a saját személyét, a szabadságát és a tulajdonát, abból az következik, hogy az emberek egy csoportjának megvan a joguk arra, hogy megszervezzenek és fenntartsanak egy közös erőt, hogy az állandóan védelmezze ezeket a jogaikat. Így a kollektív alapelv—a létezésének oka, a törvényessége—az egyéni jogon nyugszik.” (A JOG, 6.o.)

Eddig jó is. Azonban most jutunk el az igazság pillanatához. Képzeli el, hogy „A” pionír egy másik lovat akar szerezni a szekéréhez. Nincs pénze, hogy vegyen egyet, de mivel „B” pionírnak van egy plusz lóva, úgy dönt, hogy joga van a szomszédja

szerencsében részesülni. Joga van elvenni a szomszédja lovát? Természetesen nincs! Ha a szomszédja neki akarja adni vagy kölcsönözni, az egy más dolog. De ameddig „B” pionír meg kívánja tartani a tulajdonát, „A” pionírnak nincs jogos követelése aziránt.

Ha „A”-nak nincs megfelelő hatalma ahhoz, hogy elvegye „B” tulajdonát, akkor adhat ilyen hatalmat a seriffnek? Nem. Még akkor is, ha a környéken mindenki azt szeretné, hogy „B” odaadja a plusz lovát „A”-nak, nincs joguk sem egyénileg, sem *kollektívan* arra, hogy erővel rákényszerítsék. Nem delegálhatnak olyan hatalmat, amellyel ők maguk nem rendelkeznek. Ezt a fontos alapelvet John Locke világosan értette és elmagyarázta 300 évvel ezelőtt:

„Senki nem adhat át egy másiknak több hatalmat, mint amennyivel ő maga rendelkezik, és senkinek nincs abszolút korlátlan hatalma önmaga vagy egy másik ember felett ahhoz, hogy elpusztítsa a saját életét vagy egy másik ember életét, vagy annak tulajdonát elvegye.” (*A Polgári Kormány Két Értekezése*, II, 135; P.A.N.T., 93.o.)

A kormány helyes funkciója

Ez akkor azt jelenti, hogy a kormány helyénvaló funkciója le van korlátozva kizárólag azokra a tevékenységi szférákra, amelyekben belül az állampolgároknak egyénenként joguk van cselekedni. Azáltal, hogy a jogos hatalma a kormányzattól származik, a kormány elsődlegesen mechanizmussá válik a testi fenyegetettség, a lopás és a önkéntelen szolgaság elleni védelemben. Nem követelheti magának a hatalmat ahhoz, hogy javakat szétosszon, vagy arra kényszerítse a vonakodó állampolgárokat, hogy az akaratuk ellenére jótékony cselekedeteket hajtsanak végre. A kormányt az ember hozta létre. Senki nem rendelkezik ilyen hatalommal, hogy delegálhassa azt. A teremtmény nem hághatja túl a teremtőjét.

Általános értelemben ezért a kormány helyénvaló funkciója magába foglal olyan védelmi tevékenységeket, mint a nemzeti hadsereg és a helyi rendfenntartó erők fenntartása az élet, a vagyon és a szabadság elvesztését megelőző védelemhez idegen zsarnokok vagy honi bűnözők keze által.

A helyénvaló kormányzat hatalma

Ebbe beleértendőek azok a szükségszerűen védelmi funkcióhoz kapcsolódó hatalmak, mint például:

- (1) Bíróságok fenntartása, ahol a bünténnyel megvádolt személyek ügyeit tárgyalhatják, és ahol a polgárok közötti peres ügyeket pártatlanul elbírállhatják.
- (2) Egy pénzügyi rendszer és súlyok és mértékegységek létrehozatala és egységesítése, amely által a bíróságok pénzbírságot róhatnak ki, az adóhatóságok adót szedhetnek be, és a polgárok egy egységesített rendszer szerint végezhetik az üzleti ügyeiket.

A kormányzáshoz való hozzáállásomat tömören megfogalmazza az Alabama Alkotmány következő passzusa:

„A kormányzás kizárólagos tárgya és egyetlen törvényes célja a polgárok védelmezése az élet, a szabadság és a vagyon élvezetében, és amikor a kormány más funkciókat vállal magára, az bitortlás és elnyomás.” (1. Cikkely, 35. Bekezdés)

Amikor egy kormánytevékenységet próbálok megítélni, ezt a fontos tesztet használom: Ha személy szerint tőlem függne, hogy a szomszédomat megbüntessem egy adott törvény megszegéséért, az sértené-e a lelkiismeretemet? Mivel a lelkiismeretem soha nem engedné meg, hogy testileg megfenyítsek egy felebarátomat, hacsak nem tett valamilyen gonosz dolgot, vagy nem tett meg valamit, amelyhez erkölcsi jogom lett volna azt elvárni tőle, akkor tudatosan soha nem hatalmaznám fel a képviselőmet, vagyis a kormányt, hogy ezt helyettem megtegye.

Felismerem, hogy amikor beleegyezésemet adom egy törvény elfogadásához, külön felkérem a rendőrséget—a kormányt—hogy elvegye az életét, a szabadságát vagy a tulajdonát bárkinek, aki nem engedelmeskedik annak a törvénynek. Továbbá azt is közlöm velük, hogy amennyiben bárki ellenszegül a törvény kivitelezésének, bármilyen módszerrel—igen, akár kivégzéssel vagy bebörtönzéssel, ha szükséges—törjék le az ellenszegülést. Ezek extrém lépések, de ha a törvényt nem tartatják be, akkor anarchia alakul ki.

Ahogy John Locke elmagyarázta sok évvel ezelőtt:

„A törvény célja nem az, hogy megszüntessen vagy korlátozzon, hanem hogy megőrizze és kiterjessze a szabadságot. Mert a teremtett lények minden államában, akik törvényeket képesek létrehozni, *ahol nincs törvény, ott nincs szabadság*. Mert a szabadság azt jelenti, hogy szabadok vagyunk mások korlátozásaitól és bántalmazásaitól, amely nem lehetséges, ha nincs törvény; és ez nem azt jelenti, hogy 'a szabadság az, hogy minden ember azt tehet, amit akar.' Mert ki lehetne szabad, ha minden második embernek ahhoz lenne kedve, hogy zsarnokoskodjon felette? Hanem azt a szabadságot jelenti, hogy a személye, a cselekedetei, a tárgyai és az egész vagyona felett rendelkezessék azoknak a törvényeknek a keretein belül, amely alá ő tartozik, és ezen belül ne legyen a másik önkényes akaratának kitéve, hanem szabadon rendelkezék a sajátjával.” (*A Polgári Kormány Két Értekezése*, II, 57; *P.A.N.T.*, 101.o.)

Én hiszem azt, hogy nekünk, amerikaiaknak, rendkívül óvatosnak kell lennünk, mielőtt bármilyen kormányprogramot támogatnánk. Fel kell ismernünk, hogy a kormányzat nem játékszer. Ahogy George Washington figyelmeztetett: „A kormány nem érv, nem ékesszólás—hanem erő! Mint a tűz, ez egy veszélyes szolga és egy félelmetes mester!” (Skousen, *A Vörös Szőnyeg*, 142. o.) Ez egy hatalmi eszköz, és hacsak a lelkiismeretünk nem világos afelől, hogy nem tétovázunk egy embert kivégeztetni,

börtönbe csukni vagy megfosztani a vagyonától, amiért nem tartott be egy adott törvényt, akkor elleneznünk kell azt.

Az Egyesült Államok Alkotmánya

Egy másik mérce, amelyet használok, amikor döntenem kell afelől, hogy melyik törvény jó és melyik rossz, az az Egyesült Államok Alkotmánya. Én ezt egy inspirált dokumentumnak tartom, amely ennek a nemzetnek a polgárai közötti egyezményként jött létre, amelynek a kormány minden hivatalnokának szent kötelessége engedelmeskedni. Amint Washington oly világosan kijelentette a halhatatlan Búcsúbeszédében:

„A politikai rendszereink alapja a nép joga ahhoz, hogy kormányzati alkotmányt hozzanak létre, és változtassanak meg. Azonban a létező alkotmányt, mindaddig, amíg az egész nép világosan és hitelt érdemlően meg nem változtatja, mindenkinek szent kötelességként kell betartania. A nép kormányzást létrehozó hatalma és joga feltételezi az egyén kötelességét, hogy engedelmeskedjen annak a létrehozott kormánynak” (*P.A.N.T.*, 542.o.).

Különösen figyelemben tartom, hogy az Alkotmány biztosítja azt, hogy a legitim kormányzás nagy része állami (*nem országos*, fordító megjegyzése) vagy helyi szinten folyék. Ez az egyetlen módja annak, hogy az „önkormányzás” alapelve hatékony lehessen. Ahogy James Madison mondta az Alkotmány elfogadása előtt: „Minden politikai kísérletezésünket az emberiség önkormányzáshoz való képességére alapozzuk.” (*Federalista*, 39. sz.; *P.A.N.T.*, 128.o.) Thomas Jefferson a következő érdekes megjegyzést tette: „Néha azt mondják, hogy nem lehet az emberre rábízni önmaga kormányzását. Akkor hogy lehet rábízni mások kormányzását? Vagy találoztunk már angyalokkal királyok képében, akik az embert kormányozták? Engedjük, hogy a történelem válaszolja meg ezt a kérdést” (*Munkássága* 8:3; *P.A.N.T.*, 128.o.).

A helyi kormányzat értéke

Szilárd alapelvnek számít az, hogy amennyiben lehetséges, a munka a lehető legkisebb vagy legalacsonyabb szinten legyen elvégezve. Először is a közösségben vagy a városban. Amennyiben a város nem tudja ellátni, akkor a megyében. Következőnek az állam; és csak amennyiben nincsen kisebb egység, amely el tudná végezni a munkát, akkor kell a szövetségi kormányt fontolóra venni. Ez annak az örök igazságnak számító bölcs alapelvnek a politikában való alkalmazása csupán, hogy *soha ne kérj meg egy nagyobb csoportot, hogy elvégezzen egy olyan munkát, amelyet egy kisebb csoport is el tud végezni*. A kormányzást illetően minél kisebb az egység, és minél közelebb van az emberekhez, annál könnyebb azt irányítani, feloszlítani és megtartani a szabadságunkat. Thomas Jefferson nagyon is jól értette ezt az alapelvet, és így magyarázta el:

„Annak a módja, hogy jó és biztonságos kormányzást alakítsunk ki, nem az, hogy mindent egy emberre bízunk, hanem hogy azt sok ember között osztjuk fel, és mindenkinek annyi feladatot adunk, amennyire alkalmas. A nemzeti

kormány legyen megbízva a nemzet védelmével, és annak a külhoni és szövetségi kapcsolataival; az államok kormányai a polgári jogokkal, törvénnyel, rendőrséggel és az államok általános ügyeinek az intézésével úgy, hogy mindegyik részleg saját berkein belül intézze az érdekeltségeit. Felosztva és részekre bontva ezeket a köztársaságokat a nagy nemzetitől kezdve lefelé minden alárendeltségén keresztül, mígnem elérkezünk ahhoz, hogy minden ember farmját saját maga intézi. *Mi pusztította el az ember szabadságát és jogait minden kormányban, amely a nap alatt létezett? Minden egyes ügy és hatalom egy testületbe való tömörítése és koncentrálása.*” (Munkássága 6:543; P.A.N.T., 125.o.)

Jó lesz emlékezni arra, hogy ennek a köztársaságnak az államai hozták létre a szövetségi kormányt. Nem a szövetségi kormány hozta létre az államokat.

Amiket a kormánynak nem szabad tennie

A kormánytevékenységek egy kategóriája, amely manapság nemcsak alapos vizsgálatot követel, hanem a szabadságunk fennmaradására komoly veszélyt jelent, azok a tevékenységek, amelyek nem a kormány megfelelő hatáskörén belül történnek. Senkinek nincs felhatalmazása ahhoz, hogy jóléti programokhoz, a vagyoni újrafelosztásához, vagy olyan tevékenységekhez hatalmat adjon, amelyek embereket arra kényszerítenek, hogy szociális tervek egy előírt kódjának megfelelően cselekedjenek. Létezik egy egyszerű teszt. Van-e nekem, mint egyénnek, jogom ahhoz, hogy a szomszédomat arra kényszerítsem, hogy eleget tegyen ennek a célnak? Ha van ilyen jogom, akkor továbbíthatom ezt a jogot, mint egyén, a kormánynak, hogy helyettem gyakorolja azt. Amennyiben egyénileg nincs ehhez jogom, akkor azt nem továbbíthatom a kormánynak, és nem kérhetem fel a kormányt, hogy ezt a tevékenységet megtegye helyettem.

Igaz, vannak időszakok, amikor a kormány megfelelő szerepének ez az alapelve eléggé bosszantó és kellemetlen. Bárcsak *kényszeríthetném* a tudatlan embert, hogy gondoskodjék magáról, vagy az önző embert arra, hogy bőkezű legyen a vagyonával! Azonban ha megengedjük a kormánynak, hogy a felhatalmazását a semmiből fabrikálja, és olyan saját maga által kikiáltott hatalmakat teremtsen, amelyeket nem a néptől kapott, akkor a teremteny a teremtője fölé tornyosul, és úrrá lesz felette. Azon a ponton túl hol húzzuk meg a határt? Ki állapíthatja meg, hogy itt legyen a határ megszabva, és nem kijjebb? Mi az a világos alapelv, amely megköti a kormány kezét, hogy az ne szóljon bele egyre többet és többet a mindennapi életünkbe? Nem szabad elfelejtenünk Grover Cleveland elnök bölcs szavait: „[...] bár a nép tartja fenn a kormányt, a kormány ne tartsa fenn a népet.” (P.A.N.T., 345.o.) Szintén emlékezzünk Frederick Bastiat szavaira: „Semmi nem juthat be a közkinccstárba egy polgár vagy egy osztály javára, hacsak más polgárokat vagy osztályokat annak beküldésére rá nem kényszerítettek.” (A JOG, 30.o.; P.A.N.T., 350.o.)

Meghúzni a határt a helyénvaló és a helytelen kormányzás között

Ahogy Bastiat több mint száz évvel ezelőtt rámutatott, amint a kormány átlépi ezt a világos határt, és a védelmező vagy visszafogott szerepéből átlép a vagyont újraelosztó és néhány polgárát úgy nevezett „juttatásokkal” ellátó agresszív szerepébe, akkor az eszközévé válik annak, amelyet ő oly szabatosan legalizált rablásnak nevezett. Határtalan hatalom karjává válik, amely gátlástalan egyének és nyomást gyakorló csoportok által hön áhított jutalom, akik mind a gépezetet akarják kontrollálni, hogy a saját pénztárcájukat tömjék, vagy kedvenc karitatív szervezetüket támogassák—természetesen felebarátaik pénzéből. (A *JOG*, 1850, újranyomtatva a Foundation For Economic Education által, Irvigton-On-Hudson, N.Y.)

A legalizált rablás természete

Figyeljék meg Bastiatnak a „legalizált rablásról” adott magyarázatát:

„Amikor a vagyon egy része a birtokosától áthelyeződik—a beleegyezése vagy kompenzációja nélkül, és kényszer vagy csalás által—bárki máshoz, aki azt nem birtokolja, akkor én azt mondom, hogy azt a vagyont megsértették; akkor rablási cselekményt követtek el. [...]

„Hogyan ismertetik fel a legalizált rablás? Elég egyszerűen. Nézzék meg, hogy a jog elvesz-e valamit egytől, ami hozzá tartozik, és egy másiknak adja-e azáltal, amit az a polgár saját maga nem tehetne meg anélkül, hogy büntényt ne követne el [...]” (A *JOG*, 21. és 26.o.; *P.A.N.T.*, 377.o.).

Ahogy Bastiat megfigyelte, és ahogy a történelem is bebizonyította, mindegyik osztály vagy érdekcsoport másokkal vetekszik azért, hogy a kormánynak ezt a karját önmaguk javára tudják mozdítani, de legalább is felvértezzék saját magukat egy előző ilyen mozdítás hatásai ellen. A munkás minimálbért kap, ezért a mezőgazdaság ártámogatást kér. A vásárlók árszabályozást követelnek, és az ipar védelmi díjszabást kap. A végén senki nem jutott sokkal előrébb, és mindenki szenved a gigantikus bürokrácia terhe és a személyi szabadság elvesztése alatt. Ahogy minden csoport a saját részéért törtet a zsákmányból, az ilyen kormányok a történelem során totális jóléti államba fordultak át. Ha a folyamat elkezdődik, ha a kormányzás védelmező funkciójának alapelve utat enged az agresszív vagy újraelosztó funkciónak, akkor az erők megindultak, hogy azt a nemzetet önkényuralom felé vigyék. „Lehetetlen—jegyezte meg Bastiat helyesen—bevezetni a társadalomba [...] ennél nagyobb ördögi dolgot: a jognak a rablás eszközévé való átalakítását.” (A *JOG*, 12.o.)

A kormány nem teremthet vagyont

A történelem tanulói tudják, hogy az emberiség történelme alatt egyik kormány sem teremtett vagyont. *A dolgozó emberek teremtenek vagyont.* James R. Evans *A Dicsőséges Keresés* c. inspiráló könyvében a legalizált rablásnak ezt az egyszerű példáját adja:

„Tegyük fel, hogy farmerek vagyunk, és levelet kapunk a kormánytól, miszerint ezer dollárt fogunk kapni minden egyes felszántott földterület után. De

a pénzbehajtás megszokott módja helyett vigyük el ezt a levelet Bill Brownhoz, és hajtsunk be tőle 69,71 dollárt ezen és ezen a címen; 82,47 dollárt Henry Jonestól; 59,80 dollárt Bill Smithtól; és így tovább; mondván, hogy ezek az emberek fogják állni a farmunk támogatását.

Sem Ön, sem én, sem a farmerek 99 százaléka nem menne el, hogy csöngessenek az emberek ajtaján, kinyújtani a kezüket és azt mondani: »Add nekem azt, amit megkerestél, mert én nem kerestem.« Azért nem tennénk meg, mert egyszerűen azt az erkölcsi törvényt szegnénk meg, hogy »Ne lopj«. Röviden, felelősségre vonnának bennünket.»

Ennek a kiválasztott nemzetnek a szabad, kreatív energiája „rövid 160 éve alatt a világ termékeinek és termelésének több mint 50%-át termelte meg. A egyetlen tökéletlenség a rendszerben az ember tökéletlensége.”

Ennek a kiváló Evans könyvnek az utolsó bekezdése—amelyet mindenkinek ajánlok—így szól:

„A jövő történészeinek egyike sem fogja tudni bebizonyítani, hogy az Amerikai Egyesült Államokban gyakorolt egyéni szabadság eszményei kudarcnak számítottak. Azt talán be fogja tudni bizonyítani, hogy még nem voltunk rájuk érdemesek. Rajtunk múlik” (Charles Hallberg and Company, 116 West Grand Avenue, Chicago, Illinois, 60610).

A marxizmus alapvető hibája

A marxista doktrína szerint az emberi lény elsődlegesen gazdasági teremtmény. Más szóval az anyagi jóléte mindennél fontosabb; a magánélete és a szabadsága szigorúan másodlagos szempontok. A Szovjet Alkotmány a kommunizmus alatt tükrözte is ezt a filozófiát a biztonságra helyezett nyomatókaival: étel, ruházat, lakás, orvosi ellátás—ugyanazok a dolgok, amelyeket fontolóra vesznek egy börtönben. Az alapvető elv az az, hogy a kormánynak teljes felelőssége van a nép jólétéért, és ahhoz, hogy ezt a felelősséget kivitelezni tudja, felügyelnie kell minden tevékenységüket. Jelentősegteljes az, hogy a valóságban az orosz embereknek néhány joga állítólagosan „garantálva” volt az Alkotmányukban, míg az amerikai nép bővelkedett bennük, pedig azok nem voltak garantálva. Ennek az oka természetesen az, hogy egyszerűen semmilyen kormány nem tudja garantálni az anyagi bevételt és a gazdasági biztonságot. Az a kemény munka és a szorgalmas termelés eredménye és jutalma. Hacsak a nép nem süt minden polgár számára egy cipő kenyeret, a kormány nem tudja garantálni, hogy mindenkinek jutni fog egy cipő. Lehet írni alkotmányokat, lehet hozni törvényeket, és lehet kiadni imperialista rendeleteket; hacsak a kenyeret meg nem sütik, azt soha nem fogják kiosztani.

Az amerikai jómód igazi oka

A mi kormányunk nem garantálja ezeket a dolgokat. Ha megtenné, az annyi adóval, kontrollal, szabályozással és politikai manipulációval járna, hogy Amerika

gyümölcsöző zsenialitása hamar leredukálódna abba az ügyetlen pazarlásba és eredménytelenségbe, amely a Vasfüggöny mögött zajlott. Ahogy azt Henry D. Thoreau elmagyarázta:

„Ez a kormány magától soha nem vitt tovább egyetlen vállalkozást, hacsak nem azzal a fürgeséggel, amellyel kitért azok útjából. Nem teszi az országot szabaddá. Nem szilárdítja meg a Nyugatot. Nem oktat. *Az amerikai emberekre jellemző jellem tette mindazt, ami el lett érve; és valamennyivel többet is tett volna, ha a kormány néha nem avatkozott volna bele.* Mert a kormány egy hasznos eszköz, amely által az emberek sikeresen békén hagyják egymást; és ahogy már elhangzott, akkor a leghasznosabb, amikor a kormányzottakat leginkább békén hagyja” (Clarence B. Carson idézete, *Az Amerikai Tradíció*, 100.o.; *P.A.N.T.*, 171.o.).

1801-ben Thomas Jefferson az Első Beiktatási Beszédében a következőket mondta:

„Mindezzel az áldással mi szükséges még ahhoz, hogy boldog és sikeres nép legyünk? Van még egy dolog, polgártársaim—egy bölcs és mértékletes kormány, amely visszafogja az embert attól, hogy egymásnak ártsanak, amely különben békét hagy nekik, hogy a szorgalmuk és feljebb haladásuk útját saját maguk szabályozzák, és amely nem veszi ki a kenyeret annak a szájából, aki azt megkereste” (*Munkásságai* 8:3.).

A boldogulás mintája

Emögött az amerikai filozófia mögötti alapelv egy egészen egyszerű mintára bontható le:

1. A gazdasági biztonság mindenki számára lehetetlen általános bővelkedés hiányában.
2. Bővelkedés lehetetlen szorgalmas és hatékony termelés nélkül.
3. Az ilyen termelés lehetetlen energetikus, hajlandó és buzgó munkaerő nélkül.
4. Ez nem lehetséges ösztönzés nélkül.
5. Minden ösztönző tényező közül az ember munkája után járó jutalom elnyerésének a szabadsága a legkitartóbb a legtöbb ember számára. Néha *profit motivációnak* is nevezik, és ez egyszerűen az arra való jog, hogy az ember megtervezze, megkeresse és élvezze a munkája gyümölcsét.
6. Ez a profit motiváció *megszűnik*, ahogy a kormány kontrollja, szabályozásai és adói növekednek, amely megtagadja a siker gyümölcsét azoktól, akik megtermelték.
7. Ezért a *kormányintervenciók* bármely próbálkozása arra nézve, hogy a munka anyagi jutalmát újrafelossza, a társadalom hasznot hajtó alapjának a tényleges elpusztítását eredményezheti, amely nélkül az igazi bővelkedés és biztonság az emberek számára az uralkodó eliten kívül szinte lehetetlen.

A következőkéről adott példa, amennyiben ezeket az alapelveket semmibe veszik

Előttünk van jelenleg egy szomorú példa arról, hogy mi történik egy nemzettel, amely figyelem kívül hagyja ezeket az alapelveket. Dan Smoot, volt FBI ügynök, tömören erre hívta fel a figyelmet a 649. közvetítésében 1968. január 29-én:

„Angliát egy idea ölte meg: az az idea, hogy a gyengéket, a tétlen és az tékozló embereket az erőseknek, a szorgalmasaknak és a mértékletes embereknek kell eltartaniuk—oly mértékben, hogy az adót felemésztőknek az életszínvonala hasonló legyen az adófizetők életszínvonalával; az az idea, hogy a kormány azért van, hogy kirabolja azokat, akik dolgoznak, hogy az ő munkájuk termékét azoknak adja, akik nem dolgoznak.

Ez által a kommunista-szocialista idea által produkált gazdasági és szociális kannibalizmus bármely társadalmat elpusztít, amely azt alkalmazza és mint alapelvhez ragaszkodik—bármely társadalmat.”

Az igazi szabadság hatalma, amely szabad minden helytelen kormánybeavatkozástól

Közel kétszáz évvel ezelőtt, Adam Smith, az angol, aki értette ezeket az alapelveket, kiadta nagyszerű könyvét, *A Nemzetek Vagyonát*, amely ezt a kijelentést tartalmazza:

„Az a természetes erőfeszítés, amely minden ember sajátja, hogy javítson a helyzetén, amikor hagyják, hogy éljen a szabadságával és biztonságával, olyannyira erőteljes alapelv, hogy önmagában, minden segítség nélkül, nemcsak hogy arra képes, hogy a társadalmat vagyonhoz és jóléthez juttassa, hanem arra is, hogy leküzdjön számtalan túlburjánzó akadályt, amellyel az emberi törvények butasága oly gyakran megterheli a saját működését; ezeknek az akadályoknak a hatása minden esetben többé-kevésbé vagy a szabadságot csorbítja, vagy a biztonságot csökkenti” (2. kötet, 4. könyv, 5. fejezet, 126.o.).

De mi legyen a szükséglet szenvedőkkel?

A felszínen ez szívtelennek hangozhat és érzéketlennek azon kevésbé szerencsés egyének szükségletei iránt, akik bármely társadalomban megtalálhatók, bármilyen gazdag is legyen az. „Mi legyen a bénákkal, a betegekkel és a nincstelennel?”—szól a gyakran feltett kérdés. A világ legtöbb országa megpróbálta a kormány erejét felhasználni a szükséglet kielégítésére. Azonban minden esetben a helyzet kevésbé javult, és hosszútávon több nyomorúságot, szegénységet, és minden bizonnyal kevesebb szabadságot eredményezett, mint amikor a kormány először a színre lépett. Ahogy azt Henry Grady Weaver megírta a kitűnő *Az Emberi Haladás Hajtóereje* c. könyvében:

„A világ legtöbb fő betegségét a jóakaró emberek okozták, akik figyelmen kívül hagyták az egyéni szabadság elvét, kivéve ahogy az rájuk vonatkozott, és

akik fanatikusan megszállottak voltak, hogy a tömegek emberének a sorsán segítsenek a saját kedvenc receptjük szerint [...] A közönséges bűnözők, gyilkosok, gengszterek és tolvajok által okozott kár eltörpül amellet a szenvedés mellett, amelynek emberi lényeket tettek ki a professzionális »jótévők«, akik istenként próbálják feltüntetni magukat a földön, és akik könyörtlenül másokra kényszerítik a saját álláspontjaikat—azzal a maradandó magabiztossággal, hogy a cél szentesíti az eszközt” (40-41.o.; *P.A.N.T.*, 313.o.).

A jobbik út

Ezzel ellenkezőleg Amerika hagyományosan Jefferson tanácsát követte, hogy támaszkodjék egyéni tettekre és jótékonyásra. Ennek eredményeképp az Egyesült Államokban kevesebb az egy főre jutó valódi nélkülözés, mint a világon bárhol vagy az egész történelmet tekintve bármikor. Még az 1930-as évek válsága alatt is az amerikaiak jobban ettek és éltek, mint a legtöbb ember más országokban él ma.

Mi a baj egy kis szocializmussal?

Arra az érvelésre, hogy jó egy kis szocializmus mindaddig, amíg nem viszik túlzásba, a legszívesebben azt válaszolnám, hogy ezzel együtt egy kis lopás vagy egy kis rák sem árt! A történelem bizonyítja, hogy a jóléti állam növekedését nehéz kordában tartani, mielőtt az teljes önkényuralomba ne torkollana. De reménykedjünk, hogy ez alkalommal ezt a trendet meg lehet fordítani. Ha nem, akkor valószínűleg meg fogjuk érni, hogy elkerülhetetlenné válik a szocializmus betetőzése még a mi életünk folyamán.

Három ok, amiért Amerikának nem kell beleesnie a szocialista csapdába

Három tényező segíthet. Először is elég történelmi ismeret áll rendelkezésre a szocializmus kudarcairól és előző civilizációk múltbeli hibáiról. Másodszor, megvannak a gyors kommunikáció modern eszközei arra, hogy a történelem eme leckéit a tanult lakosság tömegeihez el lehessen juttatni. Harmadszor pedig egyre nő az elkötelezett férfiak és nők száma, akik nagy egyéni áldozatok árán is azon dolgoznak, hogy ezeket az alapelveket szélesebb körök tudják méltányolni. Ennek a három tényezőnek az alkalmas időben történő egyesítése lehetségessé teheti számunkra, hogy a trendet megfordítsuk.

Hogyan lehetséges a jelenlegi szocialista trendeket megfordítani?

Most jutottunk el a következő kérdéshez: Hogyan lehetséges kivágni a jóléti állam különböző jellemvonásait a kormányunkból, amelyek mostanra már mint ráksejtek beették magukat a politikusi testületbe? Nem szükséges-e egy drasztikus műtéti beavatkozás, és el lehet-e ezt végezni anélkül, hogy a beteget veszélyeztetnénk? A válasz az, hogy drasztikus lépések *szükségletnek*. Félmegoldások vagy kompromisszumok nem elegendők. Mint minden műtét, ez sem fog kényelmetlenség és talán hosszantartó sebhely nélkül járni. De meg kell tenni, ha meg akarjuk menteni a beteget, és ez megtehető indokolatlan kockázat nélkül.

Világos, hogy nem minden jelenleg érvényben lévő jóléti állami programtól lehet megválni anélkül, hogy az ne okozna hatalmas gazdasági és társadalmi felfordulást. Ennek a próbálkozása egyenlő lenne egy eltérített gép visszafordítási kísérletével azáltal, hogy kivágják belőle a motort repülés közben. Azt vissza kell repíteni, leereszkedni, fokozatosan csökkenteni a sebességét, és előkészíteni a sima leszálláshoz. Gyakorlatilag ez azt jelenti, hogy az első lépés a korlátozott kormány visszaállításához az, hogy be kell fagyasztani minden jóléti állami programot a jelenlegi állapotában, és biztosítani, hogy nem követi őket újabb. A következő lépés az lenne, hogy minden jelenlegi programot hagynak kifutni mindenféle megújítás nélkül. A harmadik lépésben fokozatosan kivonni a határidő nélküli programokat. Véleményem szerint az átállást el lehet végezni tíz év leforgása alatt, és végleg be lehet azt fejezni húsz év alatt. A Kongresszus lenne a kivonási program kezdeményezője, és az Elnök szolgálna végrehajtóként a hagyományos alkotmányos folyamatokkal összhangban.

Eddigi összegzés

Ahogy megpróbálom összegezni azt, amiről beszélni szándékoztam, próbálják maguk elé képzelni a hat alapvető koncepció közötti strukturális kapcsolatot, amelyek miatt Amerikát irigyli a világ. Gondolok én A JOGOK ISTENI EREDETÉRE, A KORLÁTOZOTT KORMÁNYZÁSRA, A GAZDASÁGI SZABADSÁG ÉS SZEMÉLYES SZABADSÁG pillérjeire, amelyek eredménye a jómód, ezt követi a BIZTONSÁG ÉS A BOLDOGSÁGRA VALÓ TÖREKVÉS.

Amerikát egy szilárd alapra építették, és sok éven keresztül teremtődött meg alulról fölfelé. Más nemzetek, az egyenlő jólét, biztonság és boldogságra való törekvés elérése végetti türelmetlenségükben az építkezés végső fázisával kezdték elegendő alapok és támaszpillérek nélkül. Az erőfeszítéseik hiábavalóak. Még a mi országunkban is vannak olyanok, akik úgy gondolják, hogy mivel rendelkezünk az élet javaival, megválhatunk az alapoktól, amelyek azokat lehetővé tették. El akarnak mozdítani Istenről való bármilyen megemlékezést a kormány szervezeteiből. Ki akarják terjeszteni a kormány hatáskörét, amely aláaknázza és aláamossa a gazdasági és személyi szabadságunkat. A jómódunkat és a gondtalan létünket, amelyet magától értetődőnek veszünk, *felboríthatják ezek az ostoba kísérletezők és hatalomra éhezők.* Isten kegyelméből és az Ő segítségével elkerítjük őket a szabadságunk alapjaitól, és elkezdhetjük a javítási és az újjáépítési munkálatokat.

Végezetül előtárom az alapelvek egy nyilatkozatát, amelyet néhány amerikai hazafi készített nemrég, és amelyhez én teljes szívvel csatlakozom.

Tizenöt alapelv, amelyek elősegítik a jó és helyénvaló kormányzást

Mint egy az alkotmányos kormányzást támogató független amerikai kijelentem:

- (1) Hiszem, hogy semmilyen nép nem tudja fenntartani a szabadságot, hacsak a politikai szervezetei nem az Istenben és az erkölcsi törvény létezésében való hitre vannak építve.
- (2) Hiszem, hogy Isten felruházta az embert bizonyos elidegeníthetetlen jogokkal, amelyek a Függetlenségi Nyilatkozatban találhatók, és hogy semmilyen

- törvényhozó testület, sem a többség, bármilyen hatalmas is legyen az, nem korlátozhatja vagy pusztíthatja el azt erkölcsileg; hogy a kormány egyetlen funkciója az, hogy megvédje az életet, a szabadságot és a tulajdont, és ami ennél több, az bitorlás és elnyomás.
- (3) Hiszem, hogy az Egyesült Államok Alkotmányát a Mindenható Isten sugalmazása szerint készítették és fogadták el; hogy az e nemzet Államainak a népei között létrejövő ünnepélyes szerződés, amelynek minden kormánytisztviselőnek kötelező engedelmeskednie; hogy a benne megnyilvánuló örökkévaló erkölcsi törvényeket be kell tartani, vagy elvesz a személyi szabadság.
 - (4) Hiszem azt, hogy a kormány megszegi az Alkotmányt, amikor elveszi egy személy életét, szabadságát vagy vagyonát, kivétel az alábbi okokból:
 - (a) Bűn elkövetése miatti büntetés és az igazságszolgáltatás kivitelezése;
 - (b) A magántulajdonhoz való jog és afelett való rendelkezés védelmezése;
 - (c) Önvédelmi háború és a nemzet biztonságának a biztosítása;
 - (d) Rábírní mindenkit, aki a kormány védelmét élvez, arra, hogy a fenti feladatok ellátásának viselje az igazságos terhet.
 - (5) Fenntartom azt, hogy az Alkotmány megvonja a kormánytól azt a hatalmat, hogy elvegye az egyén életét, szabadságát vagy tulajdonát, kivéve ha az összhangban van az erkölcsi törvénnyel; hogy ugyanaz az erkölcsi törvény, amely az ember cselekedeteit kormányozza, amikor egyedül cselekszik, akkor is fennáll, amikor másokkal együtt cselekszik; hogy semmilyen egyénnek vagy egyének csoportjának nincs joga felhatalmazni a kormányt, mint képviselőjüket, hogy bármilyen olyan cselekedetet hajtson végre, amely gonosz vagy visszataszító lenne a lelkiismeretnek, ha az egyén egyedül hajtaná végre azt a tettet a kormány keretein kívül.
 - (6) Ezúton kijelentem, hogy semmilyen körülmények között nem lehet megsérteni az Alkotmánylevélben garantált szabadságokat. Főképpen annak vagyok ellenzője, hogy a Szövetségi Kormány megpróbálja megtagadni az emberek fegyverviselési jogát, a jogot arra, hogy akkor és ott tiszteljék az istenüket és imádkozzanak, ahol ők azt megválasztják, vagy hogy birtokoljanak és rendelkezzenek magántulajdonnal.
 - (7) Magunkat úgy tekintem, hogy harcban állunk a nemzetközi kommunizmussal, amely a kormányunk, a tulajdonjogunk és a szabadságunk megdöntésére kötelezte el magát; hogy hazaárulásnak tekintendő az Alkotmány meghatározása szerint a segítség és jólét biztosítása ennek az engesztelhetetlen ellenségnek.
 - (8) Megváltoztathatatlanul ellenzem a szocializmust, annak egészében vagy részeiben, és azt alkotmányellenes hatalombitorlásnak tekintem, és a magántulajdonhoz való jog megtagadásának azt, hogy a kormány birtokol és működtet szolgáltatás- és árutermelési és –szétosztó eszközöket a magánszférával való versenyben, vagy hogy szabályozza a tulajdonosokat a magántulajdonuk legitim használatában.
 - (9) Fenntartom azt, hogy minden ember, aki élvez az élete, szabadsága és tulajdona védelmét, viselje a védelmet biztosító kormány költségeinek igazságos részét; hogy az igazságosság alapvető elvei az Alkotmányban előírják, hogy minden adót egyformán rójanak ki, és hogy minden ember tulajdona vagy bevétele ugyanolyan arányban legyen megadóztatva.

- (10) Hiszek a becsületes pénznemben, az Alkotmány arany és ezüst pénzrendszerében, és olyan forgalomba kerülő pénzeszközben, amely veszteség nélkül átváltható ilyen pénznembe. Az Alkotmány egyértelmű rendelkezéseinek az égbekiáltó áthágásának tartom azt, hogy a Szövetségi Kormány büntettnak állítja be az arany és ezüst érmék használatát mint törvényes fizetőeszközt, vagy hogy átválthatatlan papírpénzt használ.
- (11) Hiszem azt, hogy minden Állam független az Alkotmányban számukra fenntartott funkciók ellátásában, és a szövetségi rendszerünk és az Alkotmány által garantált önkormányzás jogának az elpusztítása az, hogy a Szövetségi Kormány szabályozza és ellenőrzi az Államokat ezeknek a funkcióknak az ellátásában, vagy hogy ilyen funkciókat ő maga lát el.
- (12) Az Alkotmány megszegésének tartom azt, hogy a Szövetségi Kormány adókat szed be az állami vagy helyi kormányzatok támogatására, hogy semelyik Állam vagy helyi kormányzat nem fogadhat el pénzbeli támogatást a Szövetségi Kormánytól anélkül, hogy függővé ne váljna a feladatai ellátásában, és az állampolgárok sem gyakorolhatják az önkormányzáshoz való jogukat ilyen feltételek mellett.
- (13) Az Alkotmányban garantált magántulajdonhoz való jog megsértésének tartom, hogy a Szövetségi Kormány erőszakkal megfosztja ennek a nemzetnek a polgárait a tulajdonaiktól adózás és más úton-módon, és abból külföldi országok vagy azok polgárainak a számára ajándékot csinál.
- (14) Hiszem azt, hogy semmilyen más országgal kötött szerződés vagy egyezség sem foszthatja meg az állampolgárainkat az alkotmányos jogaitól.
- (15) A Szövetségi Kormány számára az Alkotmányban előírt kötelességének az egyenes megszegésének tartom azt, hogy a hadi létesítményeinket lefegyverzik vagy legyengítik olyannyira, hogy az ne tudja ellátni az Államok védelmi feladatát támadás ellen, vagy a katonáinkat, fegyvereinket vagy pénzünket külföldi vagy kormányok világszervezeteinek alávetik vagy elkötelezik.

Hiszem, hogy ezek tartoznak a kormányzás helyénvaló szerepéhez.

Messzire eltávolodtunk. Vissza kell térnünk az alapvető koncepciókhoz és elvekhez—az örök igazságokhoz. Nincs más út. Megjelentek a viharjelzések. Azok világosak és baljóslatúak.

Mint amerikaiak—a legnagyobb szerűbb nemzet polgárai a nap alatt—nehéz időknek nézünk elébe. A Polgárháború óta—több mint 130 éve—ez a kiválasztott nemzet még nem nézett szembe ekkora válsággal.

Végezetül, figyelmükbe ajánlom Thomas Paine hazafi szavait, akinek az írásai oly sokat segítettek a hazafiság kialvó parázsát lángoló tűzzé változtatni az Amerikai Függetlenségi Háború napjaiban:

„Ezek azok az idők, amelyek próbára teszik az emberek lelkét. A nyári katona és a napsütést kedvelő hazafi ebben a válságban visszatántorul az országa szolgálatától; de aki MOST talpon marad, megérdemli férfiak és nők szeretetét és

köszönetét. A diktatúrát, mint a poklot, nem könnyű legyőzni; mégis vigasztaljon bennünket a tudat, hogy minél keményebb az ütközet, annál dicsőségesebb lesz a győzelem. Amit túl olcsón kapunk, azt nem becsüljük meg eléggé; a drágaság az, ami megadja mindennek az értékét. Az ég tudja, hogyan árazza a javait a megfelelő árral; és igazán furcsa lenne, ha egy olyan celesztiális cikk, mint a SZABADSÁG, ne lenne nagyra értékelve” (*Thomas Paine Politikai Művei*, 55.o.).

Minden igazi amerikaiak állást kell foglalnia—most!

Tehát minden amerikaiat arra biztatom, hogy tegye próbára a bátorságát. Legyünk szilárdak a meggyőződésünkben arról, hogy az ügyünk igaz. Erősítsük meg újra a hitünket minden olyan dologban, amelyekért igaz amerikaiak mindig is kiálltak. Sürgetek minden amerikaiat, hogy ébredjenek fel és maradjanak éberek.

Nem tehetünk több engedményt a kommunizmusnak itthon vagy külhonban. Nincs rá szükségünk. Ellenezzük a kommunizmust az erők helyzetéből, mert nem vagyunk gyengék.

Sok dolog van hátra. Az idő rövid. Kezdjünk neki—komolyan—most, és Isten áldja meg az erőfeszítéseinket. Ezért imádkozom alázatosan.

Ezra Taft Benson

Ezra Taft Benson

Ezra Taft Benson Amerika egyik kiemelkedő személyisége volt. Nyolc évig szolgált Dwight D. Eisenhower kormányában agrárminiszterként. A kritikusai azt jóslták, hogy ő lesz az első, akit leváltanak, de ahogy lenni szokott, ő és a kormánynak egy másik tagja voltak az egyetlenek, akik az egész nyolc évre maradtak.

Gyakran sok ellenállás ellenére bátran harcolt Amerika farmerjeinek nagyobb szabadsága és a kevesebb kormány szabályozás és -felügyelet eléréseért.

Kormányhivatalnokként több mint 600.000 mérföldet utazott, és több mint 40 nemzetbe volt betekintése, amelyeket meglátogatott. Rengeteg elsőkézből kapott tapasztalatot szerzett a kormányzásról—és arról, hogy mi lenne a “kormány helyénvaló szerepe.”

A vallása tagjainak számára az egyházi szolgálatban töltött hosszú évek miatt ismert. 1943-ban elhívták Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza apostolaként. 1985-ben az Egyház elnökévé hívták el. Sokak által szeretett és tisztelt az egyházán belül és kívül.